

Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 3 Φεβρουαρίου, 2023

Είς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δύο εβδομάδες πρὶν ἀκούσαμε στὸ Εὐαγγέλιο τὴν ιστορία τοῦ Βαρτίμαιου καὶ τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα τὴν ιστορία τοῦ Ζακχαίου.

Ο Βαρτίμαιος ἦταν τυφλός, ἵσως ὅλη του τὴν ζωή, ἢ ἵσως κάποια συγκεκριμένη στιγμὴ εἶχε εἰκόνα ὅλης τῆς ὄμορφιᾶς τοῦ κόσμου, τῶν ἀνθρώπινων προσώπων, τὴν ὄμορφιὰ ἀπὸ κάθε τι ποὺ τὸν συνέδεε κατευθείαν μέσω τῆς κτίσης μὲ τὸν Θεὸν ποὺ δημιούργησε τὰ πάντα. Ἡταν ἔνας τυφλὸς ἀνθρωπος.

Μιὰν ἡμέρα ἔνα πλῆθος πέρασε δίπλα του, ἔνα παράξενο πλῆθος - ὅχι ἀπλὰ ἔνα θορυβῶδες πλῆθος περαστικῶν, ἀλλὰ ἔνα πλῆθος ποὺ εἶχε ἔναν πυρήνα, καὶ ὁ πυρήνας αὐτὸς ἦταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ο Βαρτίμαιος ἀντιλήφθηκε τὴν ιδιαιτερότητα αὐτοῦ τοῦ πλήθους καὶ ρώτησε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔνωνε σὲ ἔνα σύνολο· καὶ τότε ἀρχισε νὰ κραυγάζει γιὰ βοήθεια, γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν τυφλότητά του.

Πόσες φορὲς δὲν εἴμασταν τυφλοί, ἥ πόσα πολλὰ χρόνια δὲν ζήσαμε ὅλοι σὰν τυφλοί; Τυφλοὶ στὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ κόσμος· τυφλοὶ στὴν ὄμορφιά, ὅχι στὴν ἔξωτερική της ποιότητα ἀλλὰ στὴν λάμψη τῆς θεϊκῆς λάμψης καὶ ὄμορφιᾶς ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτεται. **Πόσο συχνὰ δὲν κοιτάξαμε πρόσωπα δίχως ποτὲ νὰ δοῦμε ὅτι εἴναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ πρέπει νὰ μᾶς φέρνουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Θεό, καὶ νὰ μὴν στέκουν ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ τὸν Θεὸ σὰν πειρασμός.** Πόσο συχνὰ πέρασε ὁ Χριστὸς δίπλα μας καὶ ποτὲ δὲν προσέξαμε τὴν παρουσία Του;

Ἄς προβληματιστοῦμε καὶ ἃς ἀναρωτηθοῦμε ὅχι μόνο πόσο συχνὰ εἴμασταν τυφλοὶ στὸ παρελθόν, ἀλλὰ πόσο εἴμαστε τὴν παροῦσα στιγμὴ. **Ο Χριστὸς βρίσκεται ἀνάμεσα μας.** **Τὸ ἀντιλαμβανόμαστε;** Ἐνας Πατέρας τῆς Ἐρήμου εἶχε πεῖ : «Οποιος εἶδε τὸν πλησίον του ἔχει δεῖ τὸν Θεό». Ναὶ μιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, μιὰ ἀληθινὴ εἰκόνα. **Κατεστραμμένη στὴν πραγματικότητα, ὅπως τόσες πολλὲς**

είκονες εἶναι βεβηλωμένες ή κατεστραμμένες· κατεστραμμένες σε βαθμό ποù, κάποιες φορὲς δὲν ἀναγνωρίζονται, καὶ ὅμως εἶναι μιὰ θεία εἰκόνα.

Τὴν προηγούμενη ἐβδομαδα ἀκούσαμε γιὰ τὸν Ζακχαῖο. Ὁ Ζακχαῖος ξεπέρασε ἔναν ἄλλον πειρασμὸ ποὺ μᾶς εἶναι πολὺ γνωστός, αὐτὸν τῆς ματαιότητας· **ἡ ματαιότητα ποὺ σημαίνει τὴν προσκόλλησή μας σὲ πράγματα ἀσήμαντα καὶ ἡ προσπάθειά μας νὰ προκαλέσουμε μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὸν θαυμασμὸ ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ κρίνουν, ἐπειδὴ εἶναι ἐπίσης δέσμιοι στὴν ἕδια μικρότητα τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ νοῦ. Ἡ ματαιότητα, κατὰ τὸν Ἅγιο Ιωάννη τῆς Κλίμακας, εἶναι ψερηφάνεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ δειλία ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· μιὰ ἐπιθυμία νὰ μὴν κριθοῦμε, νὰ μὴν καταδικαστοῦμε, ἀλλὰ νὰ μᾶς θαυμάζουν, νὰ μᾶς ἐπαινοῦν, νὰ μᾶς ἐπιδοκιμάζουν ἀκόμα γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν κάποια ἀξία, ἀπλὰ καὶ μόνο νὰ μᾶς ἐπιδοκιμάζουν.**

Πρότεινα τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα ὅτι πρέπει να ἔστιάσουμε τὴν προσοχή μας σὲ αὐτὴν τὴν ἰδιαίτερη γιὰ μᾶς ἀμαρτία καὶ νὰ ἀναρωτηθοῦμε **πόσο εἴμαστε ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν κρίση τῶν ἀνθρώπων, πόσο εἴμαστε ἀδιάφοροι στὴν κρίση τῆς δικῆς μας συνείδησης καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν, στὴν κρίση τοῦ ἕδιου τοῦ Θεοῦ;**

Σήμερα ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ τρίτη εἰκόνα· μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελώνη. Ὁ Τελώνης εἶχε συναίσθηση τῆς ἀναξιότητάς του, ὅτι ἥταν ἀνάξιος νὰ παρουσιαστεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπίσης ὅτι ἥταν εὐπρόσδεκτος στὴν συντροφιὰ ἀξιοσέβαστων ἀνθρώπων, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ ἀποδεχόταν. Ἡλθε στὴν πόρτα τοῦ Ναοῦ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διασχίσει τὸ κατώφλι γιατὶ γνώριζε ὅτι σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν ἀκάθαρτο, τὸν μολυσμένο, τὸν βεβηλωμένο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀμαρτία, ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὸ κακό σὲ ὄλες του τὶς μορφὲς, ὁ Ναὸς ἥταν ἔνας τόπος ἀφιερωμένος μόνο στὸν Θεό. Ὄλος ὁ ὑπόλοιπος κόσμος, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω μιὰ φράση τοῦ Σατανᾶ ποὺ πείραξε τὸν Κύριο, ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο «τὸν παρέδωσε ὁ ἀνθρωπὸς σ' ἐμένα». Ἀλλὰ ὁ ναὸς εἶναι ἔνας χῶρος ὅπου ἀνθρωποι τῆς πίστης, ἀδύναμοι ἀλλὰ μὲ πίστη στὸν Θεό, εἶναι ἀποκομμένοι ἀπὸ τοῦτο τὸ βασίλειο τοῦ τρόμου ποὺ εἶναι τὸ δράμα τῆς Θεϊκῆς ὁμορφιᾶς, τῆς κατοικίας τοῦ Ἐνὸς ποὺ δὲν ἔχει τόπο νὰ «κλίνει τὴν κεφαλή», σ' ἔναν κόσμο ποὺ τὸν ἔκλεψαν ἀπ' Αὐτὸν καὶ παραδόθηκε στὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου.

Ο Τελώνης στάθηκε στὴν εῖσοδο τοῦ Ναοῦ, γνώριζε ὅτι ἀνῆκε στὸ βασίλειο τοῦ κακοῦ, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἰσέλθει στὸν ἵερὸ χῶρο τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅμως, ἔνοιωσε τὴ διαφορά, ὁ τρόμος τὸν συνεῖχε καὶ μιὰ αἰσθηση λατρείας γιὰ τὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Χτυποῦσε τὸ στῆθος του ζητώντας ἔλεος γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζει καὶ νὰ ὑπολογίζει σὲ τίποτα ἄλλο.

Καὶ ὁ Φαρισαῖος στάθηκε στὸ μέσον τῆς Ἔκκλησίας· εἶχε μπεῖ στὸ ναὸ καὶ εἶχε

πάρει τὴ θέση του ἐκεῖ σὰν κάποιος ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ βρίσκεται ἐκεῖ. Γιατί; Ὁχι ἐπειδὴ ἡταν ἔνας ἄνθρωπος μὲ ἀγνὴ καρδιά, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡταν πιστὸς στὸν κάθε τυπικὸ κανόνα ποὺ εἶχε καθιερωθεῖ ἀπὸ τὴ Συναγωγή, ὅπως ἔνας ἀριθμὸς ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι πιστὸς στοὺς ἔξωτερικοὺς τύπους τῆς ζωῆς ποὺ δὲν μᾶς ἀγγίζουν κἄν, ποὺ δὲν φτάνουν στὴν καρδιά μας, ποὺ δὲν δίνουν νέο σχῆμα καὶ νόημα στὶς σκέψεις μας.

Ἐτσι πάλι, βρισκόμαστε ἐνώπιον δύο ἀνδρῶν καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ρωτᾶ: ποιὸς εἶσαι; Εἶσαι κάποιος ποὺ συναισθάνεται τόσο βαθιὰ τὴν Ἱερότητα τοῦ Θεοῦ, ποὺ γνωρίζει ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ ἔναν Θεὸ ποὺ θὰ κατέβαινε στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύσει καὶ νὰ μᾶς σώσει, δὲν θὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ Τὸν προσεγγίσουμε. Ἡ εἴμαστε σὰν τὸν Φαρισαῖο ποὺ θὰ ἔλεγε στὸν Θεό, ποὺ θὰ Τοῦ ἔλεγε κατάμουτρα: Ἔκανα ὅ,τι ἡταν γραμμένο νὰ γίνει. Δὲν ἔχεις κάτι νὰ μοῦ ζητήσεις! ... Δὲν εἴμαστε τόσο ὑπερήφανοι ὅπως ὁ Φαρισαῖος, οὕτε ἔχουμε τὸ σταθερὸ θάρρος νὰ εἴμαστε τόσο πιστοὶ ὅσο ἡταν ἐκεῖνος στὴν πλήρη τήρηση τοῦ γράμματος τοῦ νόμου.

Ἄς ἀναρωτηθοῦμε λοιπὸν: μιμούμαστε τὸν Φαρισαῖο στὰ ἔργα του, ἔξωτερικὰ πιστοὶ στὰ δόγματα τῆς Χριστιανικῆς μας πίστης; Καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὸ, ἐπιτρέπουμε στὴν πίστη μας νὰ μεταστρέψει τὴν καρδιά μας, νὰ κυβερνᾶ τὴν θέληση μας, καὶ νὰ φωτίζει τὸ νοῦ μας;

Αὐτὴν τὴν ἔργασία μᾶς προσφέρει τὸ σημερινό Εὐαγγέλιο. Σκεφτεῖτε το. Θὰ εἴναι ἔνα ἀκόμα βῆμα γιὰ νὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφαση ὥστε νὰ μὴν καταδικαστοῦμε. Άμην.

(Πηγή καὶ Απόδοση Κειμένου: agiazoni.gr)